

zorjeni na jutrovske komarje „moskite“; vendar sem pa mislil, ker me dozday niso, me tudi nocoj ne bodo. Pa so me!

Zzzz... je zasikalo ob glavi... Jaz sem udaril, da je kar počilo preko glave. In tako se je vršilo celo noč. Menil sem, da sem pobil vse komarje, in da jih bo zjutraj kar črno okrog mene. Toda bilo je drugače. Prav nobenega nisem potolkel. Sam sem bil pa ves opikan. Kar je bilo zunaj obleke — glava, roke in stopala — vse je bilo polno črnkastih, gnojnih turov. Te mi je popolnoma izbrisal šele kranjski zrak. Kdo bi si mislil, da bo živalca — suha, da se komaj vidi — napravila tako reč in bolečino!

Toda nič me ni motilo, da sem bil ranjen v boju z moskiti in naboden od kaktusa. Zadovoljen in vesel sem vstopil ob poldvanajstih v voz, ki me je potegnil v — Nazaret.



Gospod Urban.

Spisal Julij Slapšak.

(Konec.)

No!“ je viknil za nekaj hipov gospod Urban, moker do kože. Takrat je bil že zlezal iz čebra in je pobiral svoj trdi klobuk. Voda mu je lila in curljala na kameniti tlak, da so se naenkrat poznale velike mokre lise, in je kmalu stal gospod Urban kakor sredi luže. „No!“ je viknil; neki glas mu je pa rekel: „I, kaj se hoče? Tak ne moreš dalje; moker do kože ne boš hodil tožit, pa je amen!“ Gospod Urban je pokašljeval in čudno gledal v svojo nesrečo.

Oplašeni mesar je pa modroval sam pri sebi: „Oho, zdaj-le pa mora treščiti, zdajzdaj se bo izlil žolč gospodu Urbanu.“ Tako je modroval sam s seboj, rekel pa ni nič. Ni se upal črhniti besede, poznal je predobro gospoda Urbana!

Pa nič groma in strele, nič plohe in nevihte! Gospod Urban je res odprl usta ter rekel v največje začudenje mesarjevo čisto mirno, kakor bi se ne bilo nič zgodilo; tako je rekel: „I, tak ne morem nikamor, ne naprej, ne nazaj. Z vami grem; posodite mi obleko, da se preoblečem. Pri vas bom počakal, da se moja posuši, potem jo pa popiham domov; kaj pa hočem drugega.“

Aj, mrzla kopel je učinkovala preimenitno: gospodu Urbanu je kar naenkrat ohladila in mu odvzela vso jezo! In tako se je uresničil ljudski pregovor, ki pravi: „Kadar si jezen, sedi na mrzel kamen, da se ti ohladi jeza.“ Gospod Urban pa ni sédel na mrzel kamen, cmoknil je kar v mrzlo kopel, no, in ta je še temeljiteje ozdravila jeznega gospoda Urbana. Glejte, ko je minila jeza gospoda Urbana, je, dasi v tako neprijetnem položaju, vendarle takoj začutil v svojem srcu, da se je vzbudil v njem drug človek, tisti, ki tako rad deli dobrote in pomaga v vsaki sili in po-

trebi. In ko bi bil tedaj stopil predenj sosed, ki ga je pokrivem obdolžil, in mu rekel: „V zmoti sem bil, odpustite!“ bi mu bil segel gospod Urban takoj v roke ter mu dejal: „Vse je odpuščeno, vse poravnano!“ In po svoji stari navadi bi ga bil peljal na svoj dom in ga pogostil kakor brata, jezeč se sam nad seboj: „Saj veš, moja vroča, huda kri, da bi jo!“ No, tak je bil pač gospod Urban . . .

To se ve, da je mesar z veseljem v vsem postregel gospodu Urbanu. In ko se je premočena obleka posušila, se je res vrnil domov in ni šel k pravdarskim dohtarjem v Ljubljano.

Sosed, ki je zagledal gospoda Urbana prihajati, je stopil iz hiše in mu šel naproti. Videti je bil ves potrft in skesan. „Oh, gospod Urban, ali ste še kaj hudi?“ ga je ogovoril z žalostnim glasom.

„Si mar že prišel do spoznanja, da nisem jaz ničesar zakrivil v tvoji zadevi?“ je vprašal gospod Urban.

„O že, že!“ je prikimal sosed. „Oh, v zmoti sem bil, vse vam pojasnim, potem mi morda odpustite in ustavite nepotrebno tožbo.“

„Saj te nisem šel tožit: sem prej v čeber padel, kakor pa prišel k sodišču. Zato te pa nisem mogel, kajpak, izročiti pravdarskim dohtarjem,“ je povedal odkritosrčno gospod Urban, prijazno se smehljaje.

„Oh, gospod Urban!“ je vzkliknil zdaj kmet zopet srečen in sklenil roke. „Saj sem že rekel in bom še zmiraj govoril, da ste vi, gospod Urban, najboljši človek na svetu. — Oh, ali ste še kaj hudi name? Zaslužim pač, to vem.“

„Hud? Ne več! Kako: Voda v čebru mi je ohladila vso jezo in jo vun potegnila, zdaj je pa več ni notri. Viš, vse sem ti že odpustil.“

Trd kmet je bil sosed, trdih živcev in ne mehkega srca; ko pa je zaslišal, da mu je dobri gospod Urban vse odpustil, dasi ga je on tako grdo obdolžil in pokrivem pričal zoper njega, mu je le solza hvaležnosti zalesketala v očesu in je vzkliknil ginjeno: „Gospod, lastnega brata bi ne mogel rajši imeti, kot imam vas. Tu je moja desnica, da ne boste nikdar več jezni zavoljo mene. In če bi vam mogel s čim ustreči, storil bi za vas veliko.“

Težko je bilo zdaj gospodu Urbanu pri srcu. Težko, vam rečem, veliko težje kot pa zavoljo tiste nasilne kopeli v predoru. In je rekel: „Prav je, da se mi je pripetila nesreča; zakaj v tej nesreči je moja in tvoja sreča.“ Nato je povabil dobri gospod Urban soseda v grad. Tam ga je po svoji stari navadi dobro pogostil. Ko sta bila oba najboljše volje, sta si razbremenila srce oba: sosed je pojasnjeval svojo zmoto, se prijemal vmes za glavo in vzkliknil: „Oh, jaz trap!“ Gospod Urban je pa pravil o svoji nesreči v predoru tako zaokroženo in veselo, da se je kar muzal dobrodušno on sam ter tudi trdega soseda pripravil v glasen, dobrovoljen smeh. „Pa da sem te namerjal iti tožit,“ je dejal naposled gospod Urban, „viš, moja kri, moja huda, vroča kri je kriva, da bi jo!“ . . .

In tako se je zgodilo, da solnce še ni zašlo za gore, ko se je vračal kmet iz grada, spravljen, srečen in ves vesel proti svojemu domu.

Drugi dan je pa tiščal sosedov sinek, ki črke r še ni mogel izgovoriti, v eni roki pest svetlih novcev, v drugi pa kazal črn denar in jecjal: „Ješt pa klajčal, hi hi hi-hi! Gošpod Ulban dali, hi-hi-hi-hi!“

Pa ko bi tudi sinek ne bil povedal, kje je dobil denar, oče bi ne bili ugibali. „Brata bi ne mogel rajši imeti kot njega,“ so vzklikovali in pogledavali proti gradu...



.: LISTJE IN CVETJE .:

Modrost v pregovorih domačih in tujih.

Čednost.

Solnce čednosti nikdar ne zahaja. — Čednost je večna mladost. — Čednost se vsako leto pomladi (se nikoli ne postara). — Kjer se čednost seje in sadi, tam je večna pomlad. — Čednost je obleka, ki je tem lepša, čim dlje se nosi.

Čednost je največji zaklad. — Čednost je največje bogastvo. — Kdor ima čednost, ta ima vse.

Čednost ne potrebuje okraskov, je sama dovolj lepa. — Čednost je kakor plamen, ki se ne da skriti. — Čednost je najlepše oblačilo. — Čednost ne potrebuje klicarja. — Čednost je življenja venec.

Čednost je kažipot, ki nikogar ne zavede. — Čednost je najboljši potni list.

Čednosti dom je celi svet. — Čednost je denar, ki ima povsod veljavo.

Čednosti senca je slava, ki vedno za njo plava. — Čednost ne ostane brez plačila.

Na visokem se čednost lepo blesti. — Čednost se ceni više, ako gleda iz lepe hiše. *(Bogati in imenitni ljudje se že posebno čislajo, ako so bogoljubni in čednostni. Zadnji pregovor nas še opominja, da se čednostni človek tudi na zunanje ne sme zanemariti.)*

Na goro čednosti je strma (in ozka) pot. — Pot do čednosti je trnjeva. — Čednost ne leži za pečjo. — Čednost ne raste na drevesu. — Čednost se ne podeduje. — Čednost se ne da kupiti. *(Čednost se more pridobiti le z velikim trudom in z dolgo vajo.)*

Kdor hoče dospeti do čednosti, mora zgodaj začeti. *(To pa iz več vzrokov: tak ne zabrede v mladostne napake in razvade; mlade moči so še čile in gibčne; čemur se zgodaj privadimo, to nam potlej ne dela posebnih težav itd. Zgledi izvrstnih ljudi nam potrjujejo to pravilo.)*

Staro čednost je treba častiti. *(Dolgo vrsto let čednosten biti, ni lahka reč, je torej kaj slavnega.)*

Čednost ima grenke korenine, pa sladke sad. *(Trud, ki ga zahteva pridobitev čednosti, je obilno poplačan, saj že na zemlji, posebej pa v večnosti.)*

Novi listi in kujige.

Dedek je pravil I. zvezek: **Marinka in škrateljčki.** — **Bom že še.** Spisal Julij Slapšák. Štremi slikami. V Ljubljani 1910. Založila Katol. Bukvarna. Cena K 1'20, vez. K 1'60. V pravljici „Marinka in škrateljčki“ nam gospod pisatelj prav živahno in mikavno opisuje veliko in požrvtvalno ljubezen male Marinke do svoje ljube mamice. Bujna pravljica se družu iz navadnimi dogodki v neko celoto, ki bo mladim čitateljem ne-le v prijetno zabavo, marveč tudi v koristen pouk. — Z enakim zanimanjem bode mladina čitala tudi povestico „Bom že še“, v kateri se pripoveduje, kako so lenega Boštjančka izpreobrnille hude sanje. Priporočamo.

Zastavica.

(Priobčil Vekomir.)

Beseda zove ti žival, ki jo v Ameriki redé.
Če spredaj ji pripišeš s,
še njeno hrano ti pove.

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil „Internus“.)

Kdaj prekosi učenec svojega mojstra?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsakega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h — Uredništvo in upravnništvo Šv. Petra cesta št. 78 v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniški dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.